

"Ik moet nu even serieus worden"

Een boek dat ging over vergeten schrijvers waarvan sommigen nu zelfs in een inrichting zitten. Net goed zegt u? Nee hoor. Toch zaten onder de vergeten schrijvers mensen als de "tough guy" Ben Borgart met zijn Roos op de Vullisbelt of zoiets en de eens veel gelezen Christine Krafft.

Enkele auteurs uit het boek werden "beloond" met een minieme uitkering van de VVL, een ander stond op de rand van de zelfmoord. Wilde uit het raam springen maar woonden op de begane grond. Zelfmoord en kunstenaarschap. Equivalenten van elkaar. Toch waren het auteurs die gepubliceerd werden en voor kortere of langere tijd gevierd in literaire kringen op alle boekenballen die er waren. Je moet er maar zin in hebben

Een ex-klasgenoot van mij Martin Hartkamp publiceerde in veertien jaar slechts één boek (Flitslicht) en leefde tot voor enkele jaren heel gerieflijk van een werkbeurs van de VVL in een dankzij het salaris van zijn echtgenote goed opgeknapt dijkwoning aan de Westhoek in Friesland en draaide de hele dag fijne Barokmuziek van Bach. Zijn hoog intelli-gente aangenaam ogende, slanke wijf was al lang bij het genie weg gelopen omdat meneer des nachts zwaar geteisterd door de inspiratie door het huis stommelde en stoelen omgooide in zijn bronstige scheppingsdrift; ja, die kwam zijn tijd wel door van achter zijn reutelende toffee tabakspijp om een imago te kweken in stijl van die droogkloot Simon Vestdijk en die schele Jojo Sartre, ook een fervent pijproker.

In een morsige shop in Entrains sur Nohain lag een semipornoblad in de etalage "La Reine De La Pipe", een artikel met fotos van een Fervent Pijpster met tieten uit de heavy Weight Weltmeister Klasse, een lekker Bam Tamgewicht die hier hoge ogen gooit, want die Fransen zijn zo geil als een kuipje halvarine. Aan al die pijprooksters en rokers is trouwens een steekje aan los anders zogen ze wel op een lolly.

Ik moet nu even serieus worden anders wordt de aangename dame die hier naast mij zit erg boos en zwaait er wat met de leren riem op mijn roze, onschuldige popo en ik heb als artiest al zo veel te lijden zoals het hoort, maar milde pijn is fijn en met leer meer sfeer, toch? Het moet zoals met alles en iedereen niet te gek worden.